

MONITORIZAREA CONȚINUTURILOR ÎN INTERNET

GOOGLE, PRINS LA MIJLOC

Juriștii italieni au mult de lucru, în această perioadă, la ei în țară, pe linia evoluțiilor jurisprudențiale din sfera internetului. Colegii avocați de la *Portolano Colella Cavallo Studio Legale* au publicat un nou raport, de această dată în legătură cu un subiect despre care s-a scris și la noi, chiar dacă doar la nivelul de știre.

O instanță din Milano a condamnat penal trei directori de la Google, pentru încălcarea legislației italiene din materia protecției datelor cu caracter personal. Distinct de aceasta, cei trei fuseseră acuzați și de defăimare (în contextul pe care-l voi relata îndată), dar judecătorii i-au achitat. Cauza a izvorât din faptul că pe *Google Video*, mai exact pe <http://video.google.com/>, o persoană din rândul numeroșilor utilizatori postase un clip ce înfățișa un copil bolnav de sindromul Down și pe colegii lui de clasă, care-l batjocoreau. Nepublicarea, până la data redactării acestui articol, a motivării hotărârii judecătorești creează dificultăți în evaluarea principiilor și argumentelor ce au fundamentat decizia. În orice caz, se pare că respectivul clip a staționat suficient de mult timp pe internet, pentru a genera prejudicii morale semnificative copilului și pentru a permite să se constate, totodată, nesocotirea dispozițiilor legale referitoare la protecția datelor personale. Totuși, nici raportul avocaților nu este prea clar în ceea ce privește conturarea situației de fapt, modul în care s-a ajuns la eliminarea conținutului prejudiciabil, dacă au existat notificări de de-postare și dacă acestea au provenit de la persoane particulare, ori de la o autoritate publică.

LIBERTATE DE EXPRIMARE ȘI OBLIGAȚIE DE MONITORIZARE

Dar, cu toate acestea, ne putem da seama că dosarul cauzei de la Milano repune în

Dr. Horațiu Dan Dumitru,
avocat colaborator senior,
S.C.A. „Mușat & Asociații”

discuție veșnic actuala temă a libertății de exprimare în internet, precum și măsura în care există (ori ar trebui să existe) o obligație a furnizorilor de servicii constând în găzduirea conținuturilor electronice, de a monitoriza activ portofoliul clipurilor sau imaginilor postate de utilizatorii serviciilor. Altfel spus, Google suportă disconfortul oricărui ISP-ist, de când internetul a devenit accesibil publicului și până azi: a fost prins la mijloc.

Suntem, în continuare, prea departe de fixarea uniformă (la nivel mondial) a limitelor libertății de exprimare în teritoriul virtual. Distinct de acele conținuturi care prezintă minori abuzuri în varii feluri, pentru aproape toate celelalte categorii

vom avea, mult timp de acum înainte, aprinse dispute legate de interdicția lor. Cât privește obligația de monitorizare constantă pe internet, din cuprinsul raportului înțelegem că, în Italia, acest aspect pare să nu fie reglementat cu precizie. Decizia instanței milaneze de a nu reține în sarcina celor trei acuzația de defăimare, se afirmă în raport, ar fi un puternic indiciu în sensul inexistenței obligației internet service providerilor de a asigura controlul permanent al conținuturilor din parcela virtuală pe care o pun la dispoziția publicului.

CÂT MAI REZISTĂ PROVIDERII?

Am reținut intenția Google de a continua demersul procesual, utilizând căile de atac pe care i le pune la dispoziție legea italiană. Vor tinde, cu certitudine, să fie absolviți inclusiv de culpa legată de abuzul datelor cu caracter personal, și va fi interesant de urmărit modul în care vor lucra la atingerea acestui obiectiv, în condițiile în care clipul incriminat reprezintă un incontestabil element de identificare a minorului.

Dincolo de ceea ce își doresc utilizatorii – o deplină libertate de manifestare în sfera virtuală, nesupusă vreunei constrângeri normative, fie ea legală sau de tipul autoreglementării –, facilitatorii internetului, adică furnizorii de servicii electronice par să se apropie de punctul în care își doresc enorm să nu mai fie plasați veșnic la mijlocul coliziunilor cu agenții de impunere a legii, pe de o parte, și cu terții privați, ale căror drepturi și interese legitime sunt vătămate de utilizatori, pe de alta. Furnizorii de servicii trăiesc, poate mai mult decât utilizatorii, sub spectrul unor riscuri de răspundere juridică tot mai greu de suportat și contracarat. Atât tehnologia, cât și legea își vădesc limitele în această direcție, iar orientările din domeniul reglementării nu reușesc să impună o linie uniformă. Cel puțin până în prezent.